

SLOVENSKI NAROD.

Iznaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter veča po pošti prejemani, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah ta za dijake vojka znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemani za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrti-stopne pečet-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“.

Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Z Dunaja 20. febr.

[Izv. dop.]

Jutri bode razglašena razsodba o Ofenheimovej pravdi in rešena bode stvar, katere politični nasledki se uže zdaj čutijo. Ko bi minister Banhans bil slutil, kakošni nasledki utegnejo nastati iz njegovega postopanja proti generalnemu ravnatelju Lvov-črnoviške železnice, gotovo bi nikoli ne bil dregnul v to sršeno gnezdo. Pa uže Adama je Eva zapeljala, da je vgriznil v osodno jabolko, zakaj bi boljši bil Banhans od Adama in ne poslušal zapeljivih glasov interesantne gospe, katere mož je tudi imenovan v pravdi. Znano je po vsem Dunaji, da izvira celo sovraštvo mej Banhansom in Ofenheimom vsled intrik lepih Evinih hčer. Sicer pa tudi Banhans nij mislil Ofenheima pred sodnijo spraviti; njemu je samo za to bilo, da ponižuje mogočnega general-direktorja. Pa ko je v ministerskem svetu 20. septembra 1873. leta predložil, naj se izreče sekvestracija nad Lvov-črnoviško železnico, omenjal je Banhans, da so se take reči godile, ki bi prav za prav pred sodnijo spadale. Cesar, ki je sam predsedoval ministerskemu svetu, vpraša začuden, zakaj se ne začne sodnijska preiskava. Banhans v zadregah odgovori, da bi utegnile stvari na dan priti, katere bi kompromitovale mnogo visocih gospodov. „Če je samo ta ovira“, odgovarja cesar, „potem naj se precej stvar izroči sodniji. Spoznavati hočem svoje ljudi.“ In zdaj je bil Banhans ujet in nij mogel več nazaj. Da bode Banhans moral odstopiti, o tem tukaj nihče ne dvomi. Ministerstvo pa je v velikih zadregah, ker je tolikokrat naglaševalo, da je edino in harmonično in da

gredo vsi ali nobeden. V najvišjih krogih pa se ne menijo dosti za to solidarnost in cesar je sam uže dovolj jasno dokazal, kakošnega mnenja je o ministru Banhansu. Uže pri dvorskem plesu je cesar ostentativno Banhansa preziral, da si se je mož postavil tik dr. Rechbauerja, s katerim se je cesar spuščal v kratek pogovor; a potem je naglo šel mimo potrtega Banhansa, ter ga še pogledati nij hotel. K poslednji cesarski pojedini je bil sicer povabljen z drugimi ministri, pa izgovarjal se je (ali pa se moral izgovarjati) z boleznijo in nij prišel. V krogih državnih poslancev pa se pripoveduje, da je cesar bil te dni poklical ministerskega predsednika Auersperga, ter mu izrazil svojo nevoljo, zakaj mu nij o svojem času resnico o Banhansu poročal.

Taka je zdaj politična situacija, in opozicija lahko mirno čaka, da se sama po sebi razvija. Sicer pa še nikakor nij upati, da se celi politični sistem uže zdaj popolnem spremeni. Še sta dva odločilna faktorja, pruski in ogerski vpliv in v interesu teh leži ohranjenje sedanje sisteme.

Vaš ljubeznjivi Vestenek je bil na galeriji poslanske zbornice, ko je Lasser odgovarjal na interpelacijo njega zadevajočo. Če si mož želi kakošnega višjega mesta, kar je gotovo, zakaj bi ga ne dobil. Zet je tukajšnjega cesarskega nemestnika Konrada, Konrad pa je svak Lasserjev in uže sveto pismo pravi, da je rodil Abraham Izaka i. t. d.

Državni zbor se bode, kakor se sliši, 15. marca odložil do jeseni; ali se potem zopet snide, kdo ve. — Mogoče, da bomo volili tja proti jeseni družega.

Francoska in Slovani.

S tem naslovom prinaša praška „Politik“ članek, kateri je tudi nam iz srca govoren. Ona pravi mej drugim:

„V Francoskej, oropanej, premaganej a ne ponižanej in obupanej, živi maščevalni duh, ki drži in slabi roko nemškega vojaškega velikana, vzdignjeno na nova osvojevanja dežel, a varuje na ta način narode slovanske napadov one nemškovalne tolovajske politike, katero je uže pred 700 leti kronist Helmold tako izvrstno opisal in ki od onega časa neprestano deluje na to, da dandenes nij več Laba, nego Odra in češko mejno pogorje ona meja mej germanskim in slovanskim svetom.“

V Francoskej vidi denes vsak Slovan svojega zanesljivega in naravnega zaveznika proti nemškim zemljegrabem naklanam, kar so baš enako na francoskem popolnem prepričani, da se morejo zanesti in računati na nas. Naj oficijalna politika, ki vlada od denes do jutri, kuje kar koli hoče: zveza mej Francijo in Slovani je neizogiben nasledek leta 1870.

V Berlinu to vedo. Srdito otresa pomeranski lev svojo glavo. Toda zastoj se inrigira in vohuni v Petersburgu; zastoj vedno rastočemu vplivu francoskemu v Belgradu delajo ovire z diplomatskimi boji proti nevesečnim ministerstvom; zastoj uničujejo z zimnično hitrostjo poslednje slovanske stanke v pruskem Poljskem in Šleziji; zastoj se izpodbadajo avstrijski Newci k neutrujenej marljivosti v germanizaciji, zapadne meje slovanskega sveta so sicer daleč potisnjene ali denašnje narodne meje in dežele budemo vedeli braniti z ono neodstopnostjo in če treba hrabrostjo, ki se je ojačila v mnogo

Listek.

Konec Tatarstva v Rusiji.

(Spisal J. Stoklasa.)

(Konec.)

Prenehala je sužnjost, ali niso prenehale vse bode ruske zemlje od tatarskega sosodstva. Ostali ste še dve drugi ordi: kazanska in krimska. Kazanci so vznemirili Ruse, ali vojskovodje velikega kneza so je odbijali brez velikega truda, in Moskva je po svojej volji postavljala kane v Kazan. Ne tako lahko je bilo upravljati s Krimom. Krim je bil mnogo silnejši in opasnejši, nego Kazan. Ivan Vasiljevič je prijateljaval s Krimom, ali po njegovej smrti se je vse drugač obrnilo. Krimci so sklenili ugovor z Moskvo in z Litvo, pobirali davke od ene in druge države, ter tudi ple-

nili tu in tam. Nekateri navali krimski so bili tako strašni, da jih ruski narod nij mogel pozabiti. Enkrat so prišli Krimci za Ivanovega sina, velikega kneza Vasilja do same Moskve, kjer so strašno opustošili okolico moskovsko, ter odpeljali s soboj neizmerno mnogo sužnjev; cele trume ruskih sužnjev so predajali v robstvo skoraj zastoj.

Vse to pa so bile nezgode samo začasne, menjive; mnogo večje zlo je bilo ono, katero je zadala tatarska sužnjost značaju ruskega naroda. Od sužnjosti se v obče ne da nič dobrega pričakovati, a posebno ne od sužnjosti tatarske, naroda divjega, ljutega, z divjimi običaji in mohaamedanskega zakona. In zares je tatarščina, zajedno s prepriki kneževskimi Rusa ponizila bolj, nego je bil za Vladimira in prvih ruskih knezov. Tatari so plenili ruske ljudi,

ropali, tolkli je, ter razpršivali na vse strani. Kar niso dospeli vzeti Tatari, to so pri priložnosti pograbili domači knezi. Rus se je priučil trpljenju in nasilju, ter tako zgubil stud in ponos slobodnega človeka. Njegova osoda je bila grenka, neodoljiva: naučil se je pri tem varati in lukaviti, in ker nij mogel svojega obraniti, jemal je tuje — razširilo se je razbojstvo in grabež. V zakon, v pravico so prenehali verovati, ter se poprijeli nepravde in sile. Ruska čista urav se je spremenila v lukavost, prevrtljivost in prilizljivost. Malo po malo je prišlo do tega, da so se vsi, še celo knezi in imenitni bojarji dali zvati sužnjimi velikega kneza. V prošnjah so mesto „Fedor“, „Vasilij“ začeli zvati se po robski „Fedko“, „Vasko“. Tej spremembi je mnogo pomogla Sofija, žena velikega kneza Ivana III., sestričina poslednjega grškega vladarja, katera

stoletnej borbi s tem prokletim „drang nach osten“.

Isto tako kakor se približava odločilni boj, rastejo in se množe francoske simpatije v vseh slovanskih deželah. Pri nas se opirajo le te na stare spomine in nič nema pri nas večje moči, nego slavna minolost, ki obseza v sebi poročstvo v boljšo bodočnost.

Evropski položaj je tak, da sedaj nij še misliti na kake protivne interese mej Francijo in Avstrijo; zavladati bi morala v omenjenih dveh deželah k večjemu kaka nesmi selna politika.

Narodi slovanski opazujejo dogodjaje v Franciji s čutom najiskreneje simpatije in najodkritosrčnejšimi željami za njeno močno vzvisenje; in tu nij samo vprašanje o simpatiji, ki je na vrsti, nego tudi vprašanje najvažnejših narodnih in političnih interesov. Francoska in Slovani imajo pri sedanjem evropskem položju velikansko skupno stvar, ki opominja obojestransko nujno in silno k vzajemnemu delovanju.

Politika in cerkev.

Češki „Pokrok“ pod tem naslovom piše: „Za kaj se bori narodna stranka češka? Za pravo samostalnosti naroda češkega. Program ta je čisto političen, čegar zmaga zagotavlja srečnejše bitje vsem sinom te zemlje češke, brez razločka narodnosti in stanja, brez razločka vere in drugih znamenj, s katerimi je razprta ljudska družba in to posebno prebivalstvo domovine naše.“

Pravo o samodoločbi, ki je obseženo v našem državnopravnem programu, ima v sebi najprednejše načelo, najprednišo važnost prebivalstva in sicer celega prebivalstva dežele češke. — Kadar gre za uresničenje velicega namena, kakor je baš naša borba o izvedenju državnopravnega programa, treba je izbrati vse moči narodove, da se ta borba more začeti s trdnim zaupanjem srečnega vspeha, treba je pustiti na stran vse to, kar bi posamezne vrste strahilo ali odganjalo od udeležbe v skupnej borbi za pravice domovine.

Ko so pred 100 leti angleške naselbe v Ameriki despele tako daleč, da bi svoje razmere k materinej zemlji uredile na drugoj podlogi, postavile so si program čisto političen in tacega značaja, ka bi se zanj mogli boriti prebivalci vsake narodnosti,

je bila navajena grškim robskim običajem. (Takrat so vladali uže Turki v grškem carstvu.) V poprejšnih časih nij vedel slobodni Rus za palice drugač, nego v navadnem pretepanju, sploh nij vedel za nobene telesne kazne. Za Tatarstva se je tudi to sprememilo. Za vsako najmanjo tatvino so začeli sramotiti, za večo pregreho tolči s knuto; dolžnike so neusmiljeno mučili; uveli so tudi razne raztezavice in smrtno kazen.

Pravice, razumeje se, nij bilo nič več najti. Sodnije so postale slabeje od poprejšnih. Velikokneževski namestniki in njihovi sodniki nijso rešavali tožeb po pravici, nego po miti: oni so prejimali mito bez studa, kajti sami so bili bezstudni, ter se nijso celo sramili palic.

Tatarščina je pa tudi mnogo uplivala na domači život ruskega naroda. Pri Tatarjih, kakor tudi pri vseh narodih mohamedanske vere so živele žene zaprte, posame-

vsacega veroizpovedanja. Angleške naselbe so bojevale za dobitve samostalnosti, ki bi se bila prilegala vsem vrstam ameriškanskih kolonistov. Ko so se pak osnovala kakor samostalna država, izključile so vse iz svoje ustave, vsled česar bi posamezne vrste ali posamezne kolonije mogle biti odstrašene; omejile so se samo na založbo taci osnov, katere so se mogle nadejati občnega soglasja. Edino s tem načinom, da se je izključilo vse, kar bi te ali one odstraševalo od celotne zastave, le na ta način bilo je moč, zapresti vse kolonije v skupni boj, ter ustanoviti republikansko državno celoto.

Mi ne bojujemo za samostalnost, dokler bi se s tem razumevala naprosto neodvisnost, vedemo boj za samoupravo, za pravo samodoločbe v sodržavi avstrijskeje. Dasiravno je ta program tesnejši, vendar izvedenje njegovo v naših razmerah nij tako mogoče, ka bi na tem ne bilo ležeče, ali se ti ali oni tudi trudijo za njegovo zmago, ali pa se ne trudijo.

Nasprotno je v dosego tega zelenega cilja potrebno v našem postavljenju vseh močij celega naroda. Da bi pa bilo mogoče je vse izbrati in združiti okolo edine, skupne zastave, izključeno je iz političnega programa narodne stranke češke vse, s čemer se posamezne vrste razločujejo, in kar bi je moglo odvracati od udeležbe v tej borbi.

Zaradi tega, nedotikaje se tu drugoga; državopravni program naš nij cerkvena zadeva, stvar vere, veroizpovedanja ali tako dalje. Državno pravo češko, za katero se borimo, nij niti katoliško, niti protestantsko, niti židovsko, niti brezversko, nego to je cilj, v katerem nvidevamo poročstvo samouprave, samodoločbe naroda češkega. To je cilj našega truda, narodne stranke češke.

Če tedaj zaradi lepše dosege njegove, ker v izpeljavo tega programa, ki obsega interes celega prebivalstva, iščemo in se poslužujemo sredstev in cest, iščemo i pomočne moči, — to nam ima biti za razžaljenje, nerodoljubno, za izdajstvo na narodu?

Kralj pruski in Bismark njegov, kakor je znano, nijsta se nikoli preveč odlikovala v obilnej liberalnosti, niti v pravej, niti v navideznej, če bi ju kdo hotel staviti na to stališče in primerjati s tacimi moževi, kakor je n. pr. Garibaldi. Morebiti so mej narodom italijanskim in nemškim, ter njihovimi vla-

zum in tujim možem se ne pokazujejo z odkritim obrazom. Le ta divja navada je prešla tudi na ruski narod. Imenitni in bogati ljudje so začeli zapirati svoje žene v sobe, ter jih nijso pokazivali niti svojej najbližnej rodbini, kamoli tujim. Roditelji so svoje otroke ženili in možili brez njihovega znanja; ženin in nevesta sta se videla navadno prvokrat pri zaroki, ko je bilo uže vse odredjeno, a včasih pa še le pri venčanju. Zavoljo tega nij bilo večjidel v rodovinah edinosti, sporazumljenja, pa tudi ljubezni ne. Še dan denes se poje na Ruskem mnogo pesnij o nemilem in hladnem možu in o nemilej in hladnej ženi.

Iu še do denašnjega dne je ostalo v životu ruskega naroda nekoliko zla iz tatarskih časov. Bilo bi pa še mnogo gorje, da nij dobra ruska narav nadvladala to zlo s pomočjo krščanske vere.

dami še preveliki razločki, in vendar se 1866. leta nij branil ta nadliberalni Garibaldi spojiti se z absolutistom Bismarkom, ker je v tem iskal prospeh domovine svoje. V političnih vprašanjih je naša briga za politično mišljenje, da bi izvedeli, kedo je nam bližji in kedo daljni, ka bi se mogli ravnati po tem. Če je tedaj stranka naša katerikrat prišla v dotiko z pravinarsko stranko, storila je to iz političnega (ne cerkvenega) stališča.

Tako govori staročeški „Pokrok“. Mi ga citiramo v dokaz, da celo Staročehi tako mislijo kot mi.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23 februarja.

Cesar je šel včeraj v Pešto in boče odločil v vprašanje ogerske ministerske krize. Dosedaj bi se dalo le ugibati o bodočih ministrih. Samo novospokorjeni nagodbar Tisza je menda gotov mej njimi.

Ofenheimova pravda tudi včeraj še nij bila končana, ker je bolezen sodiškega predsednika Wittmana hujša postala. Morda boče jutri v sredo.

Vnanje države.

Francoske stranke, levica in centram razue barve so se popolnem za Wallonov predlog zedinili, MacMahon se je tudi zanj zavezal. — Bonapartistični časnik „Pays“ je bil zaradi članka konfisciran, v katerem pravi, da je vse eno, naj se republika dela ali ne, ker nazadnje boče le bonapartizem zmagal.

V Parizu je bila 20. t. m. na borski novica raznesena, da je nekdo poskušal španjskega kraljička Alfonsa s sveta spraviti. Dozdaj pa se resničnost te novice nij potrdila.

Italijanski minister vnanjih stvari je v narodni zbornici obširno izpregovoril o vnanji politiki italijanskega kraljestva. Razmere k vsem oblastim so izvrstne. Ker je poslanec Miceli nekov govor italijanskega poslanca Cordona v Londonu, kot neko drugo vlast žaleč zaznamoval, pravi minister, da uljudno omenjenje francosko-italijanske zveze l. 1859 ne more prijateljskih razmer do Nemčije motiti. — Kar se tiče prihodnje papeževе volitve je tudi italijanska vlada s prijateljskimi vlasti dogovore imela, ali o tem se ne da dalje govoriti. Prva skrb Italije boče ta, da boče konklave (zbor kardinalov, ki papeža voli) v varnosti in da se javni mir kalil ne boče. Glede peterburske konference se Italija še nij odločila.

O Turčiji piše Bismarkov, torej Turkom sicer prijazen list tako-le: „Državna uprava in posebno finance so na Turškem popolnem razrušene, zapravljenost sultana Abdul Aziza ne pozna nobenih mej. On ima skoro toliko žen, kakor Salomo, a žalibog ne Salomonove modrosti. Ob bregovih Bospora zida krasne palače in zapravlja nezmerne svote za njih olupšanje. Vsak dan se sultanu 94 jedij postavi na mizo in on zmirom sam je. V hlevu ima 800 konj. Denar se za najvišje obresti na posodo jemlje in da se obresti plačati morejo, delajo se novi dolgovi. Leta 1862 je imela Turčija 110 milijonov gld., dohodkov, sedaj se 180 milj. iz ubozega naroda izsesava, ali to nij nikakor zadosti. Leta 1869 so Turki vzeli 220 milijonov, l. 1871 zopet 57 milijonov, l. 1872 pa 110 milijonov, leta 1873 zopet 100 milijonov gold. in sedaj bi Turčija rada vzela na enkrat 400 milijonov gold. Do krimske vojske je Turčija imela najmenj dolga sedaj ima 1500 milijonov gld., in se hitro bliža državnemu bankerotu. Res so viri države veliki, ali suhi, ker nekultivirani. Ruski car je pa baje rekel: „Turčije ne bo več, kadar jej ne boče nihče več denarja posodil.“

Dopisi.

Iz Maribora 22. febr. [Izv. dop.] (Zbor gledé pospešenja društvenega narodnega življenja.) Včerašnji zbor se je jako dobro izvršil. Ne samo, da je lepo število narodnjakov se zbralo in da so razni stališi zastopani bili, ampak tudi uspeh zbora je tak, da se smemo z njim zadovoljiti. Potrebnost in koristnost večjega društvenega in narodnega delovanja je bila obče in izključivo priznana, in tudi način, po katerem se naj tej potrebnosti zadosti, je od več govornikov bil na tanko popisano. Treba namreč nij družega, nego da se uže obstoječa čitalnica krepko podpre in se z udi pomnoži; potem je samo treba večkratnega shajanja in posvetovanja gledé petja in drugih zabav. Ozirom petja se je brž javilo toliko oseb, da je brez dvoma, da se bodo dale veselice zopet snovati, in tudi za predavanja in deklamacije je v Mariboru dovolj, da! gotovo toliko sposobnih močij, kakor v katerem bodi mestu na Slovenskem. Prav dobro je opomenol eden izmej zbornikov, kako mala je bila mariborska čitalnica pri svojem početku: bilo je samo sedem narodnih mož, ki so prav čutili nje potrebnost, a kako hitro se je povečšalo število, ko so ti sedmeri nastopili z resnim delom in s krepko svojo voljo! Uže v drugem letu nje obstanka se je osnovala takova svečanost, kakovej se je čudilo vse Sloveastvo: Ciril-Metodova. Kdor pa pozna mariborske zadeve, ta mi bode pritrdil, da zdaj primeroma še mnogo več Slovencev in Slovanov biva v tem mestu, kakor pred desetimi leti, in to takih, ki so izobraženi, na vse strani sposobni in v dobrem materijalnem stanju. Tudi je za gotovo pričakovati, kakor je to tudi pričujočnost enega važnega zastopnika konservativne stranke dokazala, da bode tudi od te strani čitalnici dobra podpora prihajala, in to tem več, ker to društvo nij politično in ker je tudi obče prepričanje nadvladalo, da se Slovenci ne smemo dalje pred svojimi narodoimi protivniki sami slabiti in — smešiti. Geslo mora temveč to biti: v društvenih, zabavnih literarnih in gmotnih rečeh mora ves razpor molčati in vsi složno delati. Le hotéti je treba mariborskim Slovincem, in mogoče bodo v čitalnici najlepše zabave in besede, kakor o najlepšji dobi nje obstanka. Torej vsak z veseljem na delo!

Iz Budim-Pešte 20. februarja [Izvirni dopis.] Če so vesti resnične, ki o vspehu dogovarjanj mej vodji naših strank v svet prodirajo, je koalicija strank in njih vodjev faktum postala, in na mesto odstopajočega ministerstva Bitto-Ghyczyjevega utegne uže denes ali jutri stopiti ministerstvo koaliranih vodij strank: Tisza, Szlavy, Sennyey in drugovi. Koalicija strank se je v ta namen izvela, da se država iz momentanne zadrege reši. Ta namen se bode tudi dosegel, pa tudi samo za sedanji trenotek. Kaj pa daljna bodočnost v svojih gubah skritega drži, za to naši državniki denes ne vprašajo. Zakaj bi neki vprašali, kaj bo n. pr. k letu ob tem času, ker nemajo garancije obstanka niti za tekoče leto! — Razne strankarske kovine zvarile so se v eno kov, razne barve zmešale so se v eno, naredil

se je neki „mixtum compositum“ resnični odsev slike državnega zbora, in to se imenuje „koalicija.“ Da-li bo ta „mixtum compositum“ naše bolno državno telo ozdravil? tega nobeden ne verjame, nobeden ne izpoveduje, in brž ko ne tudi naše prihodnje ministerstvo koalicije samo o tem prepričano ne bode. Pri prvem količkaj važnejšem vprašanji bodo ministri vsak k sebi vlekli, obroč koalicije bode počil, in vse to brez dvojbe tudi v državnem zboru svoj odmev najde. Sloga v ministerstvu koalicije in ministerska večina v državnem zboru osnovani bodete na jako labilnem stališči in prva mrzla sapa bo celo umetno sestavljeno zgrado koalicije na kup razsula, in naš strankarski orbis pictus se bo spet iz novega začel. Sicer pa naše novo ministerstvo ne bo tolikanj iskalo svoje večine in svoje zaslombe v denšnjem našem državnem zboru, kate rega mandat itak uže v dveh mesecih izmine, kolikanj v prihodnjem, za katerega se volitve uže pripravljajo. Izid volitev pa utegne ves drugačen biti, nego si ga naši državniki domišljujejo in žele. Ljudje, ki umejo javno mnenje perkutirati, in narod za žilo tipati, prorokujejo, da bodo prihodnje volitve čisto nove življe v naš državni zbor rinile. Zlasti se je nadejati, da bodo narodnosti kakih 30 zastopnikov več v prihodnji državni zbor poslale, nego pri zadnjih volitvah, in to je pri vednem slavljenji magjarskega življa prav lahko mogoče. V prihodnjem našem državnem zboru tuji ne bo več kakih 80 uradnikov sedelo, ker so po zakonu nezdrživnosti (inkomptabilitete) pasivno volilno pravico izgubili, tudi advokatov ne bo toliko, kolikor sedaj, tem več pa obrtnikov, trgovcev, tovarničarjev in enake vrste ljudi. V sestavljenje našega novega ministerstva ima baje mnogo upljiva Andrassy. Njemu baje koalicija nij po volji. Njemu bi najpovoljnejše bilo, če bi Deakova stranka še eno ministerstvo spočeti, poroditi in oddojiti mogla. Veliko straha ima baje Andrassy pred Sennyeyjem, in če Sennyey v novo ministerstvo ne bo sprejet, je to gotovo sad Andrassyjeve kovarnosti.

Domače stvari.

— (Volitev na Notranjskem.) Več pisem smo prejeli, ki poročajo, da sta dva gospoda iz Ljubljane na Notranjsko pisala, da „so se rodoljubi tu zedinili“ za nekovega kandidata. To nij res. Ona dva gospoda sta pisala pisma čisto na svojo roko, celo njihovi privrženički nijso o tem nič vedeli prej, tem menj pa naša stranka. Volilci naj varujejo svojo samostalnost. Tako mi ne razumevamo „sloge“. Sicer pa naj se bode kolikor mogoče na to gledalo, da se ne razpremo in da ne bodemo imeli dvojnih kandidatur. Za to naj se volilci potegnejo. „Žalostna nam majka!“

— (v. Vestenek) je — kakor se nam poroča — na Dunaji prosil eventualno, če ne postane okrajni glavar, da bi mu še ljubše bilo v Ljubljani postati vladni svetovalec namesto necega bolehnega svetovalca, katerega ime se nam ne imenuje, in kateri menda naj bi se zanj penzioniral. O možnem vspehu glej konec na prvem mestu natisnenega članka. Birokratna plača za volitve v trgovinsko zbornico — katerih goljufije in sleparije pred porotniki dokazati smo še

vedno in vsak dan pripravljeni na slavo novovoljeni „trgovinski zbornici“ — ne izostane. Nazadnje morda je šel celo Vidmana izpodrivat, saj je „Laib. Tagblatt“ ob svojem času baje na Vestenekovo inspiracijo izjavil na prvem mestu, da je c. kr. načelnik Vidman pri nas na Kranjskem le „Platzhalter“.

— (Sokolski večer.) Jutri četrtek 25. febr. bode prvi postni „Sokolski večer“ v čitalnični restavraciji. Začetek bo ob 8. uri zvečer. Program priobčimo jutri.

— (Čitalnica v Rojanu) uljudno vabi vse čestite ude in rodoljube k besedi s petjem in dramatično predstavo, katero napravi dne 28. t. m. ob 7. uri zvečer.

— (Nesreča.) Iz Šoštanja se nam piše 21. febr.: Včeraj se je v našem trgu v nekeji hiži skoro velika nesreča pripetila, katera tudi nij čisto izostala. V mali sobici v kateri je stala železna peč, sta navadno ležala kakor tudi ta večer mož in žena z mladim, komaj malo tednov starim detetom. Da bi v tej nepregonljivej zimi peč še bolj grela, zaprl je mož predno se je vlegel, dimnik, da si je v peči še mnogo gorečega oglja bilo. Beli dan uže svojo svitlobo marljivemu svetu daruje, mej tem, ko ta krotka hižica še v tihem miru leži. Navadno sta mož in žena uže rano vstala, a denes je dolgo vse tiho. — To se je starišem, kateri so v nasprotnem delu pohištva stanovali, vendar čudno zdelo, ter gredo, da bi videli uzroke neprestane tihote. — Ko vrata v malo sobico odpró, prikaže se jim strašen prizor: mož in žena ležita v postelji nepremakljiva od strupene ognjeve soparice čisto prevzeta. Hvala brzi pomoči zdravnika, kateremu se je posrečilo obema življenje rešiti. Dete pa je uže bilo mrtvo.

Razne vesti.

* (Napad in rop.) Dunajskemu listu „N. fr. Pr.“ se piše iz Galača v Rumuniji: Anglež B., knjigovodja neke tukajšnje angleške firme, nedavno poročen z mlado, izobraženo damo peljal se je 5. t. m. zjutraj za zabavo na izlet v vas Barbosi, kamor ga je spremljala tudi njegova mlada gospa. — Ker mlada zakouska človeka nijsta mogla čakati érez popoldne na večerni vlak, šla sta tedaj nazaj v Galač peš, da si je cela cesta glede varnosti na slabem glasu. Črtt ure daleč od mesta prepalo je ju 12 tolovajev. Proti takovej množici je bilo vsako protivenje zastoj in Anglež je ležal brzo zvezan na tleh. Tolovaji so slekli oba do nazega in odvlekli mlado omedlelo gospo za cesto, ter so jo tam oskrunili. Okrunivši tako mlado ženo, zabili so jej še klin v telo, ter zbežali. Ko se nesrečnica v hudem mrazu zopet zave, splazi se k svojemu možu ter ga razveže. Blizu mesta ju stražniki potem zapazijo, ogrnejo v plaščé, ter odpeljejo domov. Nadejati se je, da se mož ozdravi, mlada gospa se pak nahaja še vedno v brezupnem stanju. Tolovaji so bili ramunski kmetje iz okolice, ter je sedem uže zaprtih.

* (Ugrabljena in odpeljana žena.) V Parizu se govori o prečudnej dogodbi, ki se je prigodila na postni vtorek. Blizu Marskega polja v ulici Desgenettes št. 15, stanuje neka rodovina, z imenom Peyron in sicer je mož uradnik v nekeji tovarni, ki ima mlado in lepo ženo, z dvema otrokoma. Rodovina ne živi baš v srečnih razmerah, a brat tega moža je kompanjon necega agenta „de change“ in zelo premožen. Ta brat je tedaj v dobi pomanjkanja večkrat ponudil tej rodovini svojo podporo,

